

«Ροομερχόλμ» : Ἡ ἐπανάληψή του παρουσίασε γενικά νό θίασο τοῦ «Θεάτρου Τέχνης» ἐξυψωμένο κι' ἐξελειγμένο στήν ἠθοποιία του. Ἄδικα, εὐτυχῶς, δέν πέρασε ἕνας χρόνος· εἰδικά εἶχε τρία καινούργια : α') τῆ δ. Μαζαράκη· ἔπαιξε μέ πνευματική αἰσθησι καί μ' ἐσωτερικότητα· εἶχε καί ὁμορφιά θεατρική καί σκηνικήν εὐγένεια· πολλοί ρόλοι ἤρεμοι καί πονεμένοι, ἄν πέσουν στά πολιτισμένα χέρια τῆς θ' ἀναδειχθοῦν· β') τὸ σκηνογράφημα τοῦ κ. Στεφανέλλη — καλοστεκούμενο καί γεμάτο αὐτάρκεια μέ τὰ χρώματά του τὰ φίλικά στό μάτι, μέ τούς ὄγκους του τούς ἀπλοῦς μιλοῦσε χωρίς αὐθάδειες γιά τὴν αἰσθητικὴ τοῦ «Θεάτρου Τέχνης», τὸ «φανταστικὸ ρεαλισμὸ» κι' ἄκόμα φανέρωνε καί τὴ στοργὴ τῆς ἡρωίδος καί τὴν κρυφὴ τῆς ἀγάπη πρὸς τὸ Ρόομερ, πού ἤθελε νὰ τὸν ἔχει μέσα σὲ μιὰ ἰσχυρὴ εὐτυχία καί γ') τὸν ἀξιόλογο κ. Πλαφούδη στό ρόλο τοῦ δημοσιογράφου, πού, ἄν καί παρουσιαζότανε γιά πρώτη φορά σὲ ἀπρεμιέρα» τοῦ θιάσου, ὁμως εἶχε μπεῖ λαλά στό πνεῦμα τοῦ κ. Κούν.

Ἄν ἕνας εἴβλεπε τίς δυὸ αὐτὲς παραστάσεις, μένοντας μόνο γιά δυὸ βραδιὲς στήν Ἀθήνα μας, θὰ τὴ θεωροῦσε ὡς τὴ γῆ τῆς θεατρικῆς τελειότητος· θὰ ἤθελε νὰ ἦμουν αὐτὸς ὁ ὑποφαινόμενος γιά νὰ χαρῶ τοῦτο τὸ «ζωτικὸ ψεῦδος» ἀλλὰ δέν εἶμαι. Γιατί νὰ τὰ θέτω ὅλα δικά μου :